

UZASADNIENIE

Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 lutego 2012r. O. P. wylatywała do K. z (...) im.

F. C. w W.. Wraz z koleżanką, po przejściu odprawy paszportowej, poszła do sklepu (...) znajdującego się na terenie (...) gdzie zakupiła bluzkę. Następnie obie kobiety przeszły do sklepu (...), gdzie oferowane są kosmetyki. O. P. nie miała zamiaru dokonywać tam żadnych zakupów, przyszła tylko po to, by dokonać kradzieży kosmetyków. Z półek sklepowych wzięła wówczas 3 sztuki kremów (...), 2 sztuki wody toaletowej marki C. oraz 2 sztuki kremów S. – wszystko o wartości 2570 zł i schowała je do torby. Cała sytuacja została nagrana przez system monitoringu, a zdjęcia O. P. rozpowszechniono wśród pracowników sklepów (...), by wyczulić ich czujność na wypadek gdyby wskazana kobieta zjawiała się ponownie w sklepach.

W dniu 18 lutego 2012r. O. P. wylatywała tym razem z (...)

w W. do W.. Też udała się wówczas do sklepu (...), gdzie oferowane są kosmetyki po to, by dokonać kradzieży. Była ona już obserwowana, bo jedna

z pracownic sklepu - (...), rozpoznała ją jako sprawczynię kradzieży z dnia 12 lutego 2012r. i poinformowała o obecności O. P. kierownictwo sklepu. O. P. początkowo chodziła po sklepie i rozmawiała przez telefon, rozmawiała też z ekspedientkami. Potem długo kręciła się pomiędzy półkami z kosmetykami, oglądała je a następnie część z nich schowała do reklamówki i przeszła do drugiego sklepu z tytoniem i alkoholem. Tam została zatrzymana i ujawniono przy niej kosmetyki marek C., S. i D. o łącznej wartości 1350 zł. Kosmetyki wróciły na półki sklepowe w stanie nienaruszonym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie częściowo wyjaśnień oskarżonej O. P. k. 65, 151, zeznań świadków Y. K. k. 19v-20, P. S. k. 43v, 172-173, M. M. k. 45v, 173-174, M. K. k. 47v, J. D.

k. 48v, A. U. k. 49v oraz dokumentów w postaci zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa k. 3-3v, protokołu zatrzymania rzeczy k. 6-8,39-41, materiału poglądowego k. 10, protokołu zatrzymania osoby k. 15, protokołu przeszukania osoby k. 24-26, protokołu oględzin rzeczy k. 50-56, 66-67, 70-71, wykazu dowodów rzeczowych k. 73, pisma pokrzywdzonego k. 163.

Oskarżona O. P. jest panną, ma dorosłą córkę. Posiada wykształcenie wyższe,

z zawodu jest pielęgniarką i psychologiem, utrzymuje się z pracy jako opiekunka dzieci, zarabia około 800 zł, była dotychczas karana z art. 278 § 1 kk (dowód: karta karna k. 125).

Oskarżona przesłuchiwana w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i wyjaśniła, że kradzieży przed wylotem w dniu 12 lutego 2012r. do K. i w dniu 18 lutego 2012r. przed wylotem do W. dokonała z głupoty. Wskazała, że wcześniej takie incydenty się jej nie zdarzały i jest jej wstyd. Dodała, że kosmetyki, które ukradła w dniu 12 lutego 2012r. zużyła lub sprezentowała i żałuje tego co zrobiła.

Przed Sądem oskarżona także przyznała się do winy i odmówiła składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonej O. P. zasługują na danie im wiary w części. Wiarygodna jest ta część jej wyjaśnień, gdzie opowiada ona o przyczynach swego zachowania, o tym co zrobiła z zabranymi kosmetykami oraz, że jest jej wstyd i żałuje tego co zrobiła. Znajdują one potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, w szczególności

zeznaniach świadków i protokołach oględzin rzeczy. Natomiast nie jest prawdą to co mówi oskarżona, że wcześniej nie zdarzyło jej się niczego ukraść. Oskarżona jest bowiem karana z art. 278 § 1 kk i Sądowi z urzędu jest wiadomym, że skazanie dotyczy kradzieży dokonanej przez O. P. w dniu 29 grudnia 2011r. w sklepie (...) znajdującym się na terenie (...)

w W.. Zatem oskarżonej zdarzył się już niezwykle podobny incydent do tych, które są przedmiotem niniejszego postępowania. W tym zakresie Sąd nie dał więc wiary wyjaśnieniom oskarżonej.

Sąd dał pełną wiarę zeznaniom świadków przesłuchanych w niniejszej sprawie - Y. K., P. S., M. M., M. K., J. D., A. U. - pracowników sklepu (...). Świadkowie ci opisali w sposób szczegółowy jak zachowywała się oskarżona podczas wizyt w sklepach (...) w dniach 12 i 18 lutego 2012r.

i co zginęło ze sklepu podczas jej obecności. Ich zeznania są logiczne, spójne i korespondują ze sobą i innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, nie wzbudziły one także zastrzeżeń u stron. Nie ujawniły się jakiegokolwiek przesłanki, aby je podważać. Byli to świadkowie postronni, niezainteresowani wynikiem sprawy, co czyni ich zeznania wartościowymi. Świadkowie ci nie mieli żadnego interesu w tym, by zeznawać na niekorzyść oskarżonej. Nie znali jej, nie byli z nią w żadnym konflikcie, wykonywali jedynie swe obowiązki służbowe. Zdaniem Sądu to świadkowie obiektywni i dał ich zeznaniom wiarę.

Ponadto Sąd nie odmówił wiarygodności dowodom w postaci zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na okoliczność czasu i miejsca jego złożenia, protokołu zatrzymania rzeczy, materiału poglądowego, protokołu zatrzymania osoby, protokołu przeszukania osoby, protokołów oględzin rzeczy i wykazu dowodów rzeczowych, gdyż zostały one sporządzone przez powołane do tego podmioty w formie przewidzianej prawem

i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń - Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Nie kwestionowały tych dokumentów także strony.

Przechodząc do oceny prawnej wskazać należy, że kradzież jest przestępstwem, które można popełnić tylko umyślnie i tylko w formie działania. Sprawca musi przy tym obejmować swoją świadomością wszystkie znamiona tego przestępstwa. Wskazać należy, iż O. P. dokonała zaboru rzeczy o łącznej wartości 3920 złotych i zachowaniem swym niewątpliwie wypełniła znamiona występkę określonego w art. 278 § 1 kodeksu karnego. Weszła do sklepu, schowała ściągnięte z półek kosmetyki do torby i opuściła sklep nie płacąc za te produkty. Jednocześnie nie budzi wątpliwości wina oskarżonej, która w chwili czynów była człowiekiem dorosłym i zdawała sobie sprawę, że dokonuje czynów bezprawnych wiedząc jednocześnie, że nie zachodzi żadna okoliczność, która uzasadniałaby uwolnienie jej od odpowiedzialności karnej. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie wskazuje również na to, aby nie można było wymagać od oskarżonej zgodnego z prawem zachowania w tych konkretnych sytuacjach.

W ocenie Sądu wina oskarżonej, jak i społeczna szkodliwość zarzucanych jej czynów, są dość znaczne. Oskarżona ewidentnie zlekceważyła obowiązujący porządek prawny. Każda kradzież, jako działanie skierowane przeciwko czyjejs własności, czyjejs rzeczy jest niewątpliwie działaniem o dużym ujemnym potencjale społecznej szkodliwości. Oskarżona działała w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej. Ponadto działała w sposób zasługujący na szczególne potępienie, zuchwale, wykorzystując zaufanie pokrzywdzonego do klienta, organizującego sklep jako samoobsługowy. Nie można nie dostrzec faktu, że oskarżona dokonywała kradzieży artykułów luksusowych - nie rzeczy niezbędnych do życia i te kradzione rzeczy sama użytkowała lub dawała znajomym w prezencie. Zatem nie dokonywała tych kradzieży po to, by zapewnić sobie środki do życia, tylko po to, by zaspokoić swą próżność. Jest to okoliczność, która musi wpłynąć na ocenę zachowania oskarżonej i stopień reakcji Sądu na te zachowania.

Przystępując do wymierzenia oskarżonej O. P. kary, Sąd oparł się na dyrektywach zawartych w art. 53 kk uwzględniając stopień społecznej szkodliwości

i bacząc aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec skazanej, jak też dyrektywy

w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd przyjął, że oskarżona działała w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk, gdyż oba zarzucone jej w akcie oskarżenia przestępstwa popełniła w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu, zanim zapadł wyrok co do któregośkolwiek z tych występków i

wymierzył jedną karę za oba występki. Jako okoliczność obciążającą Sąd uwzględnił motywację oskarżonej, dość znaczna wartość skradzionego mienia i to, że dopuściła się ona ponownie w tym samym miejscu przestępstwa kradzieży. Jako okoliczność łagodzącą Sąd wziął pod uwagę to, że oskarżona się przyznała i wyraziła skruchę oraz chęć naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem. Zdaniem Sądu, jedynie celową, skuteczną oraz adekwatną do wagi czynu

i jego okoliczności jest kara 1 roku pozbawienia wolności, ponieważ jedynie ta najsurowsza kara może pozytywnie wpłynąć na zachowanie oskarżonej w przyszłości i powstrzymać ją od popełniania czynów zabronionych. Oskarżona swym działaniem godziła w jedno

z podstawowych, konstytucyjnie zagwarantowanych praw – prawo własności, czyniła to poza tym w sposób zuchwały, w sklepie samoobsługowym, o czym już wyżej wspomiano. Jej działanie nie było przypadkowym działaniem - działaniem pod wpływem impulsu, lecz działaniem z góry zaplanowanym. Niewątpliwie też natężenie złej woli w oskarżonej było dość znaczne. Pomimo tych okoliczności, w ocenie Sądu, istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania kary wobec oskarżonej w świetle treści przepisów art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk. Jest to wprawdzie jej kolejne skazanie za przestępstwo przeciwko mieniu, ale w ocenie Sądu wymierzona kara skutecznie odstraszy oskarżoną od popełniania następnych przestępstw. Poza tym oskarżona wyraziła skruchę i zapewniła, że to jej ostatnie tego rodzaju zachowanie. W ocenie Sądu zastosowanie tego dobrodziejstwa pozwoli na osiągnięcie wobec oskarżonej celów kary i zapobiegnie powrotowi do przestępstwa. Czteroletni okres próby wobec okoliczności popełnienia przypisanych oskarżonej czynów i jej dotychczasowej karalności, będzie właściwy w ocenie Sądu do weryfikacji przyjętej prognozy. W przypadku oskarżonej nie jest bezwzględnie konieczne stosowanie kary izolacyjnej; w ocenie Sądu dla osiągnięcia celów wychowawczych wobec niej wystarczy ustalenie odpowiednio długiego okresu próby. Nie będzie to przy tym stało w sprzeczności z potrzebami kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, oskarżona mając przed sobą widmo możliwości zarządzenia wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności,

w przypadku naruszenia przez nią w okresie próby porządku prawnego, w szczególności popełnienia dalszych przestępstw, może spowodować, że porządku prawnego będzie ona jednak przestrzegala.

Z uwagi na to, że O. P. dopuściła się występkę w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 2 k.k. nałożył na nią karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych i ustalił wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. W ocenie Sądu tzw. kumulatywna kara grzywny dodatkowo zapewni osiągnięcie celów kary w zakresie prewencji indywidualnej oraz będzie miała charakter wychowawczy i odstrasżający od popełniania czynów zabronionych. Nadto zgodnie z dyspozycją art. 63 § 1 kk, Sąd zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 18-20 lutego 2012r.

Sąd zobowiązał także oskarżoną, w okresie 1 roku od uprawomocnienia się orzeczenia, do naprawienia szkody pokrzywdzonemu. Skoro bowiem oskarżona swym działaniem wyrządziła szkodę pokrzywdzonemu to winna tę szkodę naprawić. Obowiązek ten będzie dla oskarżonej środkiem dyscyplinującym, gdyż w razie nie wykonania tego obowiązku, Sąd będzie mógł zarządzić oskarżonej wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa w wysokości 920 zł – w tym na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) opłatę w wysokości 780 zł. Zdaniem Sądu, sytuacja osobista oskarżonej uzasadnia rozstrzygnięcie Sądu w kwestii zasądzonych kosztów, gdyż nie przekraczają one jej możliwości zarobkowych. Jest ona osobą młodą, zdolna do pracy i z pewnością będzie mogła uiścić nałożone na nią koszty postępowania. Sąd nie dostrzegł żadnych powodów, by zwalniać oskarżoną od ich ponoszenia.